

Program

20. listopadu, neděle

11:00–12:25 // velký sál

Andělům sedí rock'n'roll

Ochotnicko-čtenářská beseda Orlice
(Potštejn)

12:45–13:50 // velký sál

Honzo, vstávej!

Divadlo Dostavník Přerov

14:00–15:00

debata

Ochotnicko-čtenářská beseda Orlice,
Divadlo Dostavník Přerov

Poslední slovo

Děkujeme!

Neděle, poslední festivalový den, je teprve před námi, ale že je toto poslední tištěné číslo našeho zpravodaje – poslední, za neděli, vyjde již jen elektronicky –, sluší se nějak rozloučit. Tedy rozloučit, rozloučit se ani moc nechce, protože z festivalu se nám moc nechce, za to poděkovat, to se chce, neb je komu!

Je to fráze stejně otřepaná, jako pravdívá: festival by nikdy nemohl vzniknout bez lidí, kteří mu pomohli na svět, často nad rámec svých pracovních a jiných povinností, dobrovolně, nezjištěně a mnozí daleko více, než v kolik jsme si troufli doufat.

Můj velký dík tak patří organizačnímu týmu, Matějovi Málkovi, to je ten, co se obsadil většinu funkcí v tiráži, ale pro festival též připravil grafiku, web a spoustu dalšího, a Peře Coufalové, která pro vás mimo jiné připravila snídaneň, ale zdaleka nejen ty, dále s přípravou pomohly Karolii Pavlová, Šárka Gardo a Tereza Rybová, na místě pak nemálo Aitaly Sivtseva a Bára Jurašková.

Skvělé prostory festivalu opět propůjčilo Kulturní centrum Líšeň, děkuji paní ředitelce Němcové a Denise Sobolové a obzvláště pak Honzovi Mikšátkovi, technikovi, který nám měl původně jen nastavit světla a jít, nakonec s námi strávil dva dny a byl k dispozici souborům, to nám práci ohromně usnadnilo.

Že by náš festival nebyl tím, čím je, kdybychom neměli naše lektory, snad ani netřeba vysvětlovat. Těší mě, že Káťa Baranowska k nám vážila cestu již počtvrté, že si na nás čas udělali Martin Janoušek a Honza Hnilička.

A samozřejmě, velký dík patří všem divadlům a divákům! Přeji pěkný poslední den festivalu a budu se těšit na ročníku příštím!

Alexandr Průša

tiráž

šéfredaktor

Matěj Málek

typografie

Matěj Málek

sazba

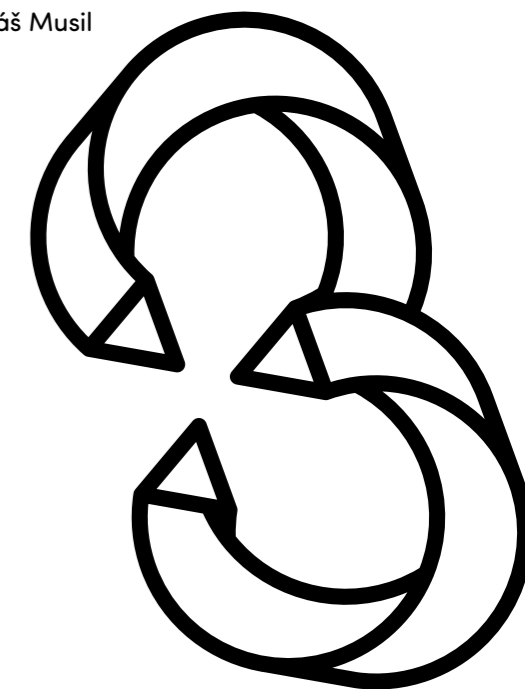
Matěj Málek

komix

Matěj Málek

redaktoři

Alexandr Průša,
Petra Coufalová,
Lukáš Musil

podpořili nás

varhpy

DS Samodiv Bůh masakru

Jeden obývací pokoj, vcelku banální klukovská rvačka a dva vyražené zuby poslouží jako pozadí pro nepřiměřeně vyhraněný konflikt dvou rodičovských párů. Kontrast jednotlivých postav tu vyvolává představu bitevního pole, na kterém se ale utkají čtyři místo dvou stran. Každá postava má své motivace, své vnitřní přesvědčení. Ve skutečnosti nejde o dva páry, ale o čtyři potlačená individua, kterým konflikt poskytne prostor naplno projevit své skutečné charaktery. Hra tady funguje jako jakási psychologická studie komunikace a soužití zcela odlišných osob a plasticity jejich osobností.

Samotné představení předcházela projev režiséra, ve kterém by divák souvislost se hrou hledal jen marně. Takové ambice snad ani neměl. Šlo jen o několik více či méně povedených vtipků, které ale hře nakonec víc ublížily než pomohly. Raději pryč s tím.

Ztvárnění bohužel nechává spoustu prostoru kritice. Kulisy jsou skvělé – paravany potišťené klíčovými slovy textu prostor příjemně odcizují – a práce s prostorem v ideové rovině rovněž funguje dobře. V praxi na festivalu naráží na klasické kukátkové divadlo. Standardní provedení hry má totiž intimnější charakter, diváci jsou blíže. Dovedu si velmi dobře představit, že hra v takovém prostředí funguje výrazně lépe. Nepříjemné pasáže divákovi opravdu proniknou pod kůži a celkový dojem bude i v klidnějších pasážích silnější. A ani tempo tolik neutrpí. Dokonce i afektovaně zahraná opilost by v takovém prostředí nemusela působit tak křečovitě. Pokus o zcizení by přesto zasloužil vypustit úplně.

Na druhé straně musím i přes rozpačité prvotní přijetí hry přiznat, že s odstupem ve mně text pracuje a na povrch vyplouvají další a další interpretace. Divácký zážitek nebyl zcela příjemný a některé pasáže bylo nutné si vysloveně vytrpět, přesto je celkový dojem zejména díky síle textu veskrze pozitivní.

Matěj Málek

Kabaret Sauvignon Výběr z hrozných

Kabaret Sauvignon ve své inscenaci Výběr z Hrozných reflektuje a s nadsázkou poukazuje na situaci dnešních médií. Herci přicházejí před publikum s tématy, která se dotýkají nás všech a jsou součástí našich každodenních životů. Inscenaci bychom měli rozdělit na dvě části, a to stránku formální a obsahovou. Obsahově soubor politickou satiru s mírnými náznaky překročení jakési pomyslné hranice humoru a vkusu zvládl. Odvážnost autorů a hercu je diváky doceněna. Otázkou však je hranice formální. Do jaké míry herci na jevišti hráli? Dá se považovat jejich dílo za divadelní inscenaci? Nejedna se jen o takový kabaretní sketch? Po herecké stránce mají všichni herci dispozici, nastává tak otázka, proč tento herecky potenciál nevyužívají právě v této politické satiri, kterou na první pohled bravurně zvládají a diváky si dokážou strhnout na svou stranu.

Lukáš Musil

DS Štěk Sněhurka a trpajzlíci

Zlá královna by chtěla být nejkrásnější, ale není, neb její dcera Sněhurka je krásnější, a proto královna přesvědčí myslivce, aby Sněhurku sprovodil ze světa a na důkaz přinesl její srdce... tím začíná pohádková, v podání DS Štěk i komediální, vyvrážděvaná-nevyvrážděvaná, jejíž děj asi každý známe: místo Sněhurky padl jelen, Sněhurka ztracená v lese objevená trpaslíky... hřeben... jablko... princ... happy end. DS Štěk ještě přidává režiséra a ansábl, který známou pohádku zkouší. Režisér je klasicky nervní, soubor nesoustředěný, chybující nebo drobnými vtipky režiséra vytáčející.

Přišlo mi, že není zcela jasné, komu je pohádka určena. Přítomno bylo dětské i dospělé publikum, dětské se bavilo zpočátku velmi dobře, později méně, dospělé se střídavými úspěchy. Této nejasnosti se následný rozbor obsáhle věnoval. Jde o pohádku pro děti? Ukázku a la „jak se dělá divadlo“? Recesi pro vrstevníky? Komedii pro dospěláky? Divadlo na divadle? Pro cokoli z toho hovořily některé prvky, jiné ale dané čtení vyvracely. Herci si mimo „své role“ vykali, výrazně se stylizovali, režisér si držel výraznou šarži, možná v něčem trochu přehnanou, čímž dorovnával výraznou stylizovanost postav v rámci pohádky.

Druhým nejasným místem byl konec, což opět reflektoval rozborový seminář, nebylo zcela zřejmé, jakou měl režisér (ten fiktivní, v rámci příběhu) motivaci pro své závěrečné rozhodnutí.

V diskuzi zazněly od diváků spíše pochvalné reakce, i během hry se publikum několikrát smálo, což je pro každého tvůrce komedie jistě ta správná, ba nejlepší odměna.

Alexandr Průša

